Richard Novák, Obchodní akademie v Třeboni

Zápas o svobodu slova

Seděl jsem na kopci a pozoroval řeku. Svobodná, napadlo mě, teče si kam chce. Trochu mi připomínala život člověka. Množství vody rovná se množství duševní bohatosti. Na začátku jenom takový pramínek, veselý, čistý, neposedný. A pak dlouhá řeka, jako je dlouhý život. Voda obtéká překážky, jiné převálcuje, teče prudce, jinde pomalu, rozvážně. Přirozeně vymílá koryto.

A nakonec, bohatá, mizí v moři.

Každá řeka má své břehy – hranice. Někde se zužují, jinde rozšiřují, přesně podle potřeb. Přirozeně. Když teče řeka svobodně, určená svými břehy, je radost se na ní dívat. Je požehnáním pro celé široké okolí. Rozlije-li se, škodí. Byl jsem dvakrát svědkem záplav na Třeboňsku.

S taťkou a bratrem jsme pomáhali při zpevňování hrází a viděl jsem, kolik škody povodně přinesly. Je dobré, když má řeka pevné břehy. Sice ji omezují, ale také chrání. Stejně tak je dobré, když má člověk své hranice. Vždyť mezi nimi je přece hodně místa pro svobodu. Hranice určují rodiče, potom škola, kamarádi, zaměstnavatel, rodina, společnost. Měli by člověka chránit a na druhé straně mu umožnit, aby se co nejlépe rozvíjel a mohl být pro své okolí užitečným. Aby mohl uplatnit své talenty a schopnosti. Aby se necítil někam manipulovaný. Aby neztratil možnost svobodně volit, mluvit, číst, zpívat a rozhodovat se. Tvoří-li hranice mé svobody láska, pravda, zájem o člověka, pak je to v pořádku.

Komunistický režim také určoval hranice, avšak podle ideologie, která se v praxi projevovala lží, přetvářkou, strachem, bezprávím a násilím. Zvláště proti těm, kteří tuto ideologii nesdíleli, ale toužili žít svobodně. K takovým lidem patří i můj táta.

Narodil se 11. 11. 1959 ve Vimperku. Do školy už chodil v Zákolanech u Prahy.

Ve Vysokém Mýtě se vyučil hrázným - jezným. Obsluhoval plavební komory v Praze, jez v Klecánkách, po vojně pracoval jako lodník na Vltavě a Labi. Do roku 1989 byl plavčíkem, skladníkem , topičem, nočním hlídačem a pilným čtenářem zakázané literatury. V roce 1990 se oženil s maminkou. Z Prahy rodiče odešli do Kokašic, malé obce na Tachovsku. Tatínek pracoval jako hrázný na přehradě Hracholusky, studoval teologii. V roce 1993 začal duchovně sloužit

ve vězení na Borech a stal se kazatelem Evangelické církve metodistické v Tachově. Jedno funkční období také starostoval v naší obci. Od roku 1997 bydlíme v Třeboni. Tatínek je farářem ECM.
S maminkou mají čtyři děti.

Na školách na Třeboňsku mívá táta občas nějakou přednášku. Naposledy byl u nás na škole, na Obchodní akademii, přednášel na téma "Bezpráví komunismu".
Paní učitelku dějepisu Mgr. Janu Havlovou napadlo, že bych s ním mohl udělat interview.
Tak tady je.

Tati, jak dnes vzpomínáš na dobu a místo svého narození?

Narodil jsme se, jak víš, roku 1959 ve Vimperku. Potom jsme bydleli několik let téměř na hranicích hlídaných bdělými pohraničníky, jejichž heslem bylo: „Nikdy neprojdou". Dlouho jsem však nechápal, jestli nemají projít oni k nám nebo my k nim, poněvadž všude byly ostnaté dráty. Kousek od nás byl natáčen film Král Šumavy, i když silně propagandistický, můžeš v něm načichnout atmosféru doby. Příroda tam byla panenská, také proto, že tam skoro nikdo nesměl.

Ale do školy už jsi chodil v Zákolanech...

Ano, do stejné obecné školy jako Antonín Zápotocký. Jde o malou vesničku blízko Kladna, které bylo baštou dělnického hnutí a naši sem přišli za prací. Z okna našeho domu jsem se díval na sochu Zápotockého, který se zde narodil, a často jsem přemýšlel o tom, o co těmto vyznavačům komunismu jde. Takto přemýšlet mě donutil šok z 68. roku, kdy k nám vtrhla okupační vojska Varšavské smlouvy. Také jsme viděl mnoho bezpráví kolem sebe. Ale určitě jsem nepřemýšlel jenom o politice, byl jsem jako jiní kluci. Hrál jsem fotbal, hokej a znal plno „hodnotné" zábavy, jako třeba válčení mezi vesnickými kmeny, kde i často tekla krev.

Bude mi brzy 16, co ty jsi dělal v těch letech?

To už jsem byl na internátu ve Vysokém Mýtě, městečku daleko od mé vesnice a plného ruských vojáků. Chtěl jsem jít hlavně pryč z naší vesnice. Hodně jsem v té době četl a velice jsem toužil
po čestnosti, pravdě, svobodě a viděl kolem sebe jenom spoustu přetvářky. Byl jsem hodně citlivý a vnímavý kluk s velkou vnitřní touhou po svobodě. Těžce jsem prožíval, že si lidé kolem mě něco jiného mysleli a něco jiného říkali, dělali. Že měli strach.

Měl jsi problémy ve škole?

Byl jsem někdy dost naivní. Například jsem se odmítl učit ruský jazyk. Byl pro mne symbolem okupantů.
Když jsem večer uléhal na internátě, do očí mi zářila rudá hvězda ze zdejší továrny na autobusy. Soudružky vychovatelky byly tak "hodné" a svědomité, že nás nenechaly zahálet a volné chvilky vyplňovaly návštěvami výstav rudých koutků. Nutily nás aktivně se angažovat. To jsem prostě nemohl. A tak jsem byl jako nebezpečný živel vyloučen. Dočasný azyl jsem našel u jedné vynikající učitelky Vlasty. Spolu s kamarády jsme u ní poslouchali Karla Kryla. Dávala nám naději. Pod její ochranou jsem mohl dostudovat, aniž bych ztratil čest.

Dráty, sochy, hvězdy rudé - jaký jen ten život bude? Tati, ty bys o těch symbolech komunismu mohl napsat báseň.
To je dobře, že hodní lidé byli i v tak těžké době.

V té době víc svítili.

A prosím tě, kam vedli tvé další kroky?

Po škole jsem se ocitl v Praze, začal pracovat a brzy našel přátele se stejnými otázkami, problémy, názory i osudy.

Lišili jste se nějak od ostatních nebo jste zapadli?

To co nás všechny spojovalo byla touha se svobodně projevovat, tvořit, měli jsme jinou kulturu, než tu diktovanou. Myslím, že jsme byli lehce rozeznatelní jako lidé undergroundu.

Nosili jsme dlouhé vlasy a odmítali se účastnit všech těch aktivit diktovaných režimem. Také jsme nechodili k volbám.

Slyšel jsem, že jste se s mamkou bavili o nějaké "druhé kultuře". Mohl bys to nějak přiblížit?

Vláda komunistů dovolovala jen kulturu, kterou sama uznávala za vhodnou. Všechno se cenzurovalo. My jsme se odmítali na takové kultuře podílet. Zde právě ta svoboda slova, o které píšeš, nebyla. Tak vznikla tedy kultura druhá, kterou tvořil český underground. Pořádali jsme vlastní koncerty (Plastic People, DG 307, Jaroslav Hutka, Svatopluk Karásek, Pepa Nos), organizovali výstavy na nejrůznějších místech (opuštěné domy, jeskyně, staré zámky a hrady), hráli divadlo a dokonce jsme točili i filmy ve sklepním studiu. V mé době už byl unerground spojen s českými disidenty a Chartou 77.

Aha, děkuji za vysvětlení. Pokoušel jses nějak aktivně bojovat proti komunistům?

Právě tím, že jsem se výše uvedených akcí účastnil. Věděli jsme , že se nedá bojovat proti onomu režimu silou, ale že je nutné probudit svědomí člověka. A tak jsme podporovali také tisk nezávislých časopisů**,** např.VOKNO**.** Předávali jsme informace o dění zakázaným rozhlasovým stanicím /Svobodná Evropa a Hlas Ameriky/, aktivně tiskli protivládní letáky a šířili hudební nahrávky. Bylo dobrodružné se na tom všem podílet. Museli jsme však, díky těm dlouhým vlasům, počítat s určitou diskriminací společnosti.
Dovolím si něco ocitovat z prohlášení Milana Knižáka jako reakci na represe a kampaň médií:

"*(...) Lidé s dlouhými vlasy jsou označováni za zvrhlé, vyjímečné, pitomé, mají kvůli tomu potíže*
v zaměstnání, na školách, kdekoliv.
Proto se obracím ke všem s vlasy na ramena!
Ať nezůstává jen při dlouhých vlasech. Jsme-li vyčleňováni ze společnosti kvůli tak prosté věci jako jsou delší vlasy, je to patrně známkou, že společnost je chorobná, že její reakce jsou naprosto nenormální, její proojevy nesmyslné. (...). Proto ještě víc bourejme přehrady nesmyslnosti. Zintenzivněme všechny projevy jiného myšlení, ať dlouhé vlasy nejsou jediným projevem. Ušijme si jiné oděvy, reagujme jinak, jednejme nekompromisně, (...), změňme život, aby byl k žití a ne

k vegetování. (...) Jednejme! (...) Měňme co měnit můžeme a nečekejme na pomoc z nebes. Jde přece o náš život. Právě teď. A proto o něj bojujme, očišťujme ho, měňme!"

Lennonovská shromáždění a demonstrace, mírové pochody a srážky s Bezpečností při zakázaných festivalech se staly jakousi "předehrou" k protitotalitním demostracím v letech 1988-89. Nekonformní vlasatá mládež byla první kdo na ulici veřejně manifestoval své názory.

A trestali vás? Co se stalo, když policie objevila nějakou vaši akci?

Tehdy se říkalo Veřejná bezpečnost. VB. Nedotknutelný nástroj vládní moci. Je pravda, že s námi nejednali v rukavičkách. Kolem nás bylo mnoho konfidentů. Každé větší shromáždění bylo nezákonné a nápadné. Konfident například dostal zprávu o nedovoleném shromáždění. Tu sdělil VB a ta vše utla ještě dříve, než se lidé sešli. Obsadili místo setkání, některé lidi naházeli do vozů, organizátory pozatýkali. Některé z nás jenom zbili a vyhodili. Někde v lese...Bití pendreky bylo hodně časté. Vyhrožování, zastrašování také. Často jsme přišli o práci a mnozí z nás se živili podřadným zaměstnáním. Málokde zaměstnali člověka, který měl protistátní názory.
Někdo byl známý /Václav Havel, Ivan Jirous/, o jiném nikdo nevěděl, někdo se ztratil úplně. Státní moc zneužívala zákonodárství, soudnictví, psychiatrii. Některé přátele vystěhovala ze země, mnozí utekli, některým se to nepodařilo a byli zabiti na hranicích. Některé připravili o rozum
v psychiatrických léčebnách.

V této době už ses také zajímal o křesťanství, že?

Od útlého věku jsem si kladl otázku, proč tady na zemi člověk vůbec je. Odkud jsem přišel a kam půjdu, co bude po smrti. Pána Boha jsem jen tušil a neměl jsem důvod věřit bolševickým učebnicím, které učily, že Bůh není, že všechno vzniklo náhodou. Rád jsem se v noci díval
na hvězdy a napadaly mne úžasné myšlenky. Proč bych měl věřit učitelům, kteří vyrůstali ve lži
a sami lhali. A tak i naše druhá kultura se zabývala touto filozofií. Naše poezie i výtvarné umění kladlo otázky a nutilo člověka přemýšlet. Myslím, že toho se bojí každý diktátor.

A jak se z tebe stal křesťan?

Na začátku 80. let, po vojně, jsme se setkal s kamarádem, který mi svědčil, že mu Bůh změnil život. To mne zajímalo, protože na vojně jsem opravdu hodně přemýšlel o smyslu života. Přijal jsem jeho pozvání do "podzemní" církve a tam jsem zjistil, že i křesťané jsou pronásledováni.
To jsem nechápal. Proč režimu vadí? Vždyť učení Krista je o lásce, činění dobra, dokonce o milování nepřátel. Učení Bible mne zasáhlo a chtěl jsme se stát křesťanem. Evangelium je radostná zpráva a já jsem té zprávě uvěřil.
Ježíš řekl**: "**Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí." Viděl jsem najednou, že to je to, co potřebuji.
Že to měl na srdci i TGM, když řekl: "Ježíš, ne Caesar."

Jak to změnilo tvůj život?

V Bibli jsem poznal Boží plán s člověkem. Od té chvíle, co jsme se dal pokřtít, byla má jediná touha zvěstovat tuto pravdu všem lidem kolem. Účastnil jsem se tajných křesťanských bohoslužeb, pomáhal při distribuci literatury, která se pašovala ze zahraničí a zažil při tom více odporu státních orgánů, než když jsem pracoval v undergroundu.
Poznal jsem, že člověk potřebuje nejen vnější svobodu, ale hlavně vnitřní. Rozhodl jsem se studovat teologii, tedy nauku o Bohu a slovo Boží tlumočit ostatním lidem. S Janem Amosem Komenským jsem poznal, že "to jediné je potřebné." /Tak se totiž jmenuje jedna jeho kniha./

Jak se k nám vlastně dostávaly zakázané knihy?

Zásobovali nás věřící lidé hlavně ze západní Evropy a USA. V Německu a Švýcarsku byla misijní střediska a společnosti. Odtud se literatura auty převážela k nám. Bylo to velice nebezpečné. Přátelé hodně riskovali. Potom se knihy rozvážely na smluvená místa. Ti, kdo knihy přechovávali, byli vždy pod hrozbou nevítané návštěvy VB či STB. Mnohdy ani rodina nevěděla, že tatínek je zapojen do tohoto distribučního systému.Byl jsem potěšen, že nám pomáhali i nevěřící lidé z disentu.

Vzpomeneš si na nějakou konkrétní příhodu s STB?

Jednou v létě jsme trávili společnou dovolenou s bratry a sestrami v Albrechticích u Českého Těšína. Byli jsme ubytováni na půdě našich přátel, ve stanech, ve stodole. Vše na soukromém pozemku. Společně jsme tam trávili chvíle na modlitbách, při službě Slovem, také jsme se normálně radovali z prázdnin. Vtom přijela policie, ozbrojená samopaly a obušky a rozehnala nás. Starší bratry zatkli a já jsem se od té doby už musel každý měsíc hlásit na kladenské STB.
Jindy mě večer v Praze zastavila hlídka VB a když u mě našla Bibli, předvedla mne k výslechu. Potom mě horliví příslušníci zmlátili a přes noc nechali za mřížemi. Podobných zkušeností bylo více.

A pověsili ti také někoho na paty?

Asi dva roky před sametovou revolucí jsem se seznámil s jedním mladým mužem, který jevil značný zájem o mou víru. Hodně se vyptával na mé zkušenosti s Bohem a protože jsem vždycky rád o Kristu vyprávěl, měl jsem radost a často se mu věnoval. Přivedl jsem ho mezi křesťany, vodil ho i na tajné bohoslužby. Ve své naivitě jsem si neuvědomil, že by to mohla být nastrčená figura.
Choval se opravdu velmi přátelsky /i když mamince se od začátku nelíbil/, nosil dárky, zval na návštěvy. To, že byl agentem s krycím jménem Kastelán, jsem se dověděl až po revoluci.

Jak jsi přivítal sametovou revoluci?

Byl to takový krásný dárek k 30. narozeninám. Stejně jako tvoje maminka**.** Ty rušné dny jsme trávili poprvé společně, sblížili jsme se a za rok se vzali. Svobodu i maminku jsme bral jako dar
od Pána Boha. Vyslyšení mých modliteb.
To víš, jsem moc rád, že máme svobodu. I že můžeš ty nyní psát tuto práci. Ale víš, nerad bych,
aby toto mé vzpomínání vyznělo nějak mučednicky. Nikdy jsem neměl rád žalobníčky, také jsem doufám nikdy nežaloval. Nemám touhu se někomu mstít ani dělat hrdinu.
Chtěl bych jen, aby lidé neztratili paměť, protože, jak řekl někdo moudrý: "Národ, který se nepoučí z historie, je nucen si ji zopakovat."

Tati díky.

*

A tak znovu sedím na kopci a pozoruji řeku /i když ve skutečnosti sedím u počítače/. Přemýšlím o svobodě. Tak rád bych ji přál všem lidem kolem sebe. A svobodně se s nimi bavil
o svých názorech a svém přesvědčení. A neměl strach. Sice jsem nežil v té době, o které jsem si povídal s tátou, ale rodiče mi vyprávěli hodně příběhů. A už kvůli tomu bych komunisty nikdy nevolil. Tam, kde člověk nemůže číst, psát a říkat co chce, tam jsou zárodky totality.
Vážím si lidí, kteří se v daleké i nedávné historii zasazovali o obranu svobody slova. Totalitním režimem byli často svíráni, trpěli oni i jejich rodiny, byli poznamenáni na zdraví. Někdy dokonce položili i život. Je dobře, když se o tom ví.

Voltarie řekl: "Nesouhlasím s vámi, ale udělám vše pro to, abyste svůj názor mohl obhajovat." To se mi líbí.
Přál bych každému, aby byl svobodnou řekou se správnými břehy.

PŘÍLOHA Č. 1 – DOTAZNÍK

Zajímalo mne, jaký mají na téma "Zápas o svobodu slova" názor moji starší spolužáci. Sestavil jsem dotazník s šesti otázkami a po domluvě s paní učitelkou
Mgr. Janou Havlovou jej předložil studentům čtvrtých ročníků. Seznámil jsem je
s tématem mé práce. Na odpovědi měli dostatek času. Někteří studenti chyběli, zpátky se mi vrátilo 41 vyplněných dotazníků. Některé odpovědi nebyly uvedeny.

Dotazník obsahoval tyto otázky:

1) Co si pod pojmem svoboda slova představuješ?
2) Jak si představuješ obranu svobody slova?
3) Jak bys bojoval ty proti totalitnímu režimu, kdybys v té době žil?
4) Může někdo ohrozit tvoji svobodu slova? Jak?

5) Jak může člověka poznamenat skutečnost, že nemá svobodu slova?
6) Které osobnosti jsou pro tebe symbolem boje za svobodu slova?
   / Historie a současnost /

Odpovědi jsem zpracoval takto:

OTÁZKA Č. 1

Mám volnost, vlastní názor / v podobném smyslu 21 odpovědí /

Můžu říci a psát co chci / 16 x /

Mohu kritizovat

Mohu říkat svá přesvědčení, myšlenky, mluvit o své víře

Necenzurované články v novinách

OTÁZKA Č. 2

Nebojácně se postavit proti útlaku, projevit svůj názor / 7x /

Demonstracemi / 7x /

Protesty / 5x /

Brání ji demokracie / 4x /

Nenechat totalitní režim u moci, nevolit komunisty / 3x /

Vydávat knížky bez cenzury /2x /

ODS v čele státu

Stávky, petice

Vydávání novin bez cenzury

Revoluce

Bránit tělem i duší

Samizdatová literatura

Tvořit spolek lidí se stejným názorem

Nenechat si cokoli vnutit, ohradit se

OTÁZKA Č. 3

Byl bych v nějakém spolku, sdružení / 6x /

Nevím, držel bych se stranou / 4x /

Nijak, bál bych se vězení / 3x /

Demonstrace / 3x /

Protesty / 3x /

Nijak, nemohl bych studovat / 2x /

Bojoval bych slovem / 2x /

Emigroval bych / 2x /

Snažil bych se stát vůdcem

Rukama nohama

Sebevraždou

Neměl bych odvahu

Chozením na koncerty zakázaných skupin, punkem

Kázal bych v kapli

Postřílel bych vsechny

Pomáhal bych uprchlíkům

OTÁZKA Č. 4

Nemůže / 13 x /

Vyšší autorita, zákazy, příkazy / 4x /

Ten, kdo zneužije má slova proti mně / 3x /

Totalitní vláda, nedovolí mi říkat co chci / 2x /

KSČM / 2x /

Nepravdivé obviňování / 2x /

V ČR snad už ne / 2x /

Rodiče / 2x /

Návrat totalitního režimu

Ano, když někdo bude chtít uzákonit, že nemohu svobodně a bez právních následků říkat své názory

Když nemohu priojevit své myšlenky, pocity, svou víru

Kdokoli, kdo mne bude ohrožovat

Redaktor bulváru nepravdivými informacemi

Pravidla slušného chování

OTÁZKA Č. 5

Nemá možnost říci svůj názor / 3x /

Sedí ve vězení /2x /

Může být stíhán / 2x /

Ztrácí svobodu jako celek, cítí se diskriminován / 2x /

Uzavře se do sebe / 2x /

Může mít až psychické problémy, ústavně se léčit / 2x /

Nemůžu kritizovat jsem člen KSČM

Těžko si na něco postěžuje

Nemůže hájit pravdu, svá práva, pomoci druhým

Bojí se, že ho někdo udá

Nemůže se svobodně vyjadřovat

Ztratí smysl života

Má nízké sebevědomí, nulové vlastní názory

Přestane se zabývat společenským děním

Má strach, začne říkat, co od něj společnost žádá

Své názory hájí za cenu trestů

Flustrace, z té se odvíjí vše ostatní

Bojí se něco říci, je tichý, každý si na něho dovolí

OTÁZKA Č. 6

<u>Historie</u>

Mistr Jan Hus / 16x /

T. G. Masaryk / 7x /

Václav Havel / 6x /

Galileo Galilei / 2x /

J. V. Stalin / 2x /

Charta 77 / 2x /

Karel Kryl / 2x /

Jan Palach

Julius Fučík

František Palacký

Josef Jungmann

Zikmund

<u>Současnost</u>

Václav Havel / 28x /
Václav Klaus / 2x /
Ruml
Fidel Castro
Putin
Richard Novák / to chtěl někdo mě nebo mého tátu asi potěšit /

Před časem byl u nás doma na návštěvě jeden známý mých rodičů, starší profesor. Léta učí na vysoké škole v Praze a často je ve styku s mladými lidmi.
Na otázku mamky, v čem se dnešní mladí studenti liší od těch před třiceti lety, odpověděl, že jsou víc lhostejní.

A tak jenom doufám, že studenti nevyplňovali můj dotazník lhostejně / i když z některých odpovědí to tak vypadá / a budou o tématu přemýšlet nejen ve škole.

PŘÍLOHA Č. 2 - *referát o časopisu Hlas mučedníků*

Křesťané v naší zemi mohou po roce 1989 prožívat svobodu. Svědčí o tom bohoslužby přenášené televizí či rádiem, vydávání křesťanských knih, modlitebny a kostely bez donašečů, rozvinutá charita a diakonie církví či věřící lidé ve vedoucích funkcích. Jsou však země, kde přihlásit se ke Kristu znamená přímo riskovat život.

Hlas mučedníků je časopis, který vydává občanské sdružení „Pomoc pronásledované církvi“. K hlavním cílům tohoto sdružení patří poskytovat hmotnou a duchovní pomoc potřebným křesťanům, informovat veřejnost o pronásledování věřících a podporovat vydávání literatury, která vypovídá o svědcích víry.
Sdružení spolupracuje s celosvětovou misijní organizací International Christian Association (ICA) .

K zásadám této misijní organizace patří podporovat křesťany v oblastech, kde jsou pro své svědectví o Ježíši Kristu pronásledováni, prostřednictvím literatury, Biblí, rozhlasového vysílání, léků apod. Také pomáhat rodinám křesťanských mučedníků a podporovat ty, kteří osobně prošli utrpením v bývalých či současných komunistických zemích. ICA považuje za důležité informovat veřejnost o krutostech páchaných na křesťanech.

Hlas mučedníků vychází pětkrát do roka. Toto periodikum je registrováno u Ministerstva kultury ČR a je možné si jej objednat na adrese Hlas mučedníků, pošt.přihrádka 21, 377 01 Jindřichův Hradec.

Rád bych vybral z uvedeného časopisu několik příběhů, které se udály v posledním čase.

ERITREA

Křesťanští vězni utekli z vojenského tábora

16. května časně ráno uprchlo z vojenského tábora v Asabe patnáct křesťanů a pokusilo se utéci přes poušť do Djibouti. Podle zprávy agentury Open Doors z 23. června byli tito muži dva roky drženi v kovových poštovních kontejnerech. Jejich prohřeškem byla pouze jejich víra v Krista. Vojenská policie muže pronásledovala. Po dvou dnech bylo nalezeno pět mrtvých těl. Tito muži zřejmě zemřeli následkem vyčerpání. Podle posledních zpráv nebyli ostatní uprchlí křesťané ani dopadeni a nejsou zatím ani zprávy o tom, že by se zbylým deseti mužům podařilo úspěšně překročit hranice a dorazit do Djibouti. Pokud zùstali v Eritreji, jsou jejich životy v smrtelném nebezpečí.

červenec, 2006

IRÁK

Vražda kněze syrské pravoslavné církve a další násilnosti

Dva dny po únosu byly nalezeny ostatky 59 letého kněze syrské pravoslavné církve Boulouse Iskandery, který byl unesen 11. října skupinou muslimských radikálů v době, kdy byl v jednom obchodě. Brutální smrt kněze Iskandera je dalším případem série násilných útoků proti náboženským menšinám v Iráku, ke kterým dochází v poslední době.

prosinec, 2006

NIGÉRIE

Žena ukamenována při pouliční evangelizaci

V nigerijském státě Niger ubil zástup radikálních muslimů, vyzbrojený kyji, mladou, asi dvacetiletou ženu. K incidentu došlo 28. června při pouliční evangelizaci. Podle zpráv se tato zatím neidentifikovaná žena potkala se skupinou muslimských mladíků před mešitou Jumat v městě Izom a snažila se jim sdělit poselství evangelia. Za tímto účelem jim dala i několik traktátù. Když se muslimští předáci dověděli, co dívka dělá, rozhněvali se, prohla-šovali, že znesvěcuje islám a Mohammeda, a že by měla za to zaplatit životem. Stovky muslimů

najednou začali po dívce pátrat. Když jí nalezli, začali ji mlátit, ale policie zasáhla a vzala dívku do vazby. Následně ozbrojený zástup začal vyhrožovat, že policejní stanici zničí, pokud jim dívku zase nevydají. Policisté se sice snažili dívku vyvést zadním vchodem, ale útočníci to zjistili. Policisté utekli a běsnící dav ženu ubil k smrti. Při útoku byli zraněni i dva policisté. Následovalo vyšetřování a bylo zatčeno několik osob.

červenec 2006

UZBEKISTÁN

Obvinění za vyučování náboženství

Pastor a jeden člen sboru z uzbeckého města Urgench byli obviněni a zatčeni za vyučování náboženství. Zprávu přinesla 2. května agentura Compass Direct. 24. dubna pastor Lunkin Sergej (Unie nezávislých církví) společně obědval s jedenácti dalšími členy sboru, když do domu náhle vtrhla policie. Policisté zkonfiskovali Sergejů
v počítač a veškerou křesťanskou literaturu. Dalšímu přítomnému členovi sboru, kterého rovněž zatkli, policie zkonfiskovala digitální fotoaparát a notebook. Soudní přelíčení se v tomto případu očekává brzo.

Při jiném incidentu v uzbeckém hlavním městě Taškentu byli 21. dubna zatčeni tři protestanti, kteří pečovali o děti v sanatoriu pro léčbu tuberkulózy. Jeden z nich byl formálně obviněn za porušování zákona ilegální výukou náboženství.

květen 2006

A to je jen malá ukázka. Mohl bych uvést další, ještě otřesnější, zprávy z Číny, Laosu, Severní Koreje, Vietnamu, Súdánu...

V Česku už nemusí pro svou víru nikdo trpět. To však neznamená, že budeme strkat hlavu do písku a dělat, že se nás to netýká.

Ukončím citátem z Bible, Židům 13,3 – krédem Hlasu mučedníků:

„*Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi;*
pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení.“

A tak znovu sedím na kopci a pozoruji řeku /i když ve skutečnosti sedím

u počítače/. Přemýšlím o svobodě. Tak rád bych ji přál všem lidem kolem sebe.

A svobodně se s nimi bavil o svých názorech a svém přesvědčení. A neměl strach. Sice jsem nežil v té době, o které jsem si povídal s tátou, ale rodiče mi vyprávěli hodně příběhů. A už kvůli tomu bych komunisty nikdy nevolil. Tam, kde člověk nemůže číst, psát a říkat co chce, tam jsou zárodky totality.

Vážím si lidí, kteří se v daleké i nedávné historii zasazovali o obranu svobody slova. Totalitním režimem byli často svíráni, trpěli oni i jejich rodiny, byli poznamenáni na zdraví. Někdy dokonce položili i život. Je dobře, když se o tom ví.

Voltarie řekl: ***"Nesouhlasím s vámi, ale udělám vše pro to, abyste svůj názor mohl obhajovat."*** To se mi líbí.

Přál bych každému, aby byl svobodnou řekou se správnými břehy.